

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1152/2021
20.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Драгомира Милојевића, Радмиле Драгичевић Дичић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Бранислава Тодоровића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К број 917/18 од 05.11.2020. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 број 110/21 од 19.07.2021. године, у седници већа одржаној дана 20. октобра 2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бранислава Тодоровића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К број 917/18 од 05.11.2020. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 број 110/21 од 19.07.2021. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К број 917/18 од 05.11.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, за које дело му је изречена судска опомена, на основу одредаба чланова 77. КЗ и 519. ЗКП.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка, и то суду на име паушала износ од 5.000,00 динара, а на име трошкова поступка износ од 24.698,41 динар, те да приватном тужиоцу ББ исплати износ од 18.000,00 динара на име вештачења, те износ од 261.750,00 динара на име заступања од стране пуномоћника, све у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Приватни тужилац ББ упућен је на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 број 110/21 од 19.07.2021. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Крагујевцу К број 917/18 од 05.11.2020. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Бранислав Тодоровић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је исти захтев у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног АА – адвокат Бранислав Тодоровић у захтеву за заштиту законитости истиче да је правноснажна пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, јер је суд прекорачио оптужбу изостављањем ближег опредељења времена извршења дела, мимо навода приватног тужиоца, који тврди да је извршено око 19,20 сати.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног не могу се прихватити као основани, из следећих разлога:

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП постоји уколико је пресудом оптужба прекорачена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Дакле, између оптужног акта и пресуде мора постојати субјективни и објективни идентитет дела. При томе, суд је овлашћен да мења опис дела из оптужног акта, а да не прекорачи оптужбу, уколико такав опис остаје у границама чињеничног основа оптужног акта, тј. у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја одређеног кривичног дела.

У конкретном случају, приватном тужбом приватног тужиоца ББ, окривљеном АА стављено је на терет кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, за које дело је окривљени правноснажном пресудом и оглашен кривим.

Дакле, у конкретном случају правноснажном пресудом није промењен ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужног акта, а чињеница да је у изреци правноснажне пресуде изостављено тачно време извршења кривичног дела, супротно наводима захтева, не представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, обзиром да се о овој битној повреди одредаба кривичног поступка може говорити само када се ради о битним елементима кривичног дела, а не и о чињеницама које служе за тачније одређивање дела, као што су време, место или средство извршења кривичног дела, а које чињенице суд не сме додати у изреку пресуде само ако су законом посебно прописане као обележје одређеног кривичног дела.

Стога правноснажном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, односно није дошло до прекорачења оптужбе, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, па је поднети захтев у овом делу одбијен као неоснован.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен.

Наиме, у осталом делу, захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује се на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које повреде је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца.

Међутим, у образложењу захтева не указује се на ком се то евентуално недозвољеном доказу заснива побијана пресуда, већ се с тим у вези наводи да су нижестепене пресуде засноване на исказу приватног тужиоца, те да је оцена изведених доказа и њихово повезивање учињено супротно одредби члана 16. став 2. ЗКП, при чему се полемиче и са исказима саслушаних сведока и истиче да суд није ценио околности које иду у прилог одбране окривљеног.

Имајући у виду да бранилац окривљеног у овом делу само формално означава повреду закона због које је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљенима преко бранилаца, док суштински у образложењу захтева оспорава чињенично стање и оцену доказа, дакле указује на повреду одредаба члана 440. ЗКП, која повреда не представља законом прописан разлог због ког је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца, то је захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу члана 491. став 1. ЗКП, у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић